

Srbsko-bolgarska vojska.

Iz Sofije dohajajo redno telegrame, kateri poročajo o dogodkih z bojišča na srbsko bolgarski meji, a iz Niša ni poročil, menda so vstavljeni. Kolikor posnemljemo iz bolgarskih poročil, gredo Srbi proti Sofiji po dveh cestah, čez Dragoman in Trn. Caribrod, kateri leži neposredno na srbski meji, zasedli so uže Srbi po precej vročem boju, v katerem so Bolgari izgubili 34 mrtvih in ranjenih, Srbi pa so imeli „mnogobrojne izgube“.

V naslednjem podajemo te vojske se tičočé še neobjavljene telegrame.

Sofija, 16. novembra. Pri Trnu vršil se je včeraj boj, o katerem pa ni nič podrobnega znano. Zdi se, da hočejo srbske čete z obeh cest pri Dragomanu in Trnu se združiti. Bolgari bodo skušali to združitev preprečiti.

Sofija, 16. novembra. Knez dospel je včeraj v Ihtiman. Srbi so zasedli Caribrod.

Sofija, 16. novembra. Kneževo povelje pozivlje vse prebivalstvo, tudi ženske, naj se udeležujejo izdelavanja nasipov za utrjevanje trdnjav.

Sofija, 16. novembra ob 8. uri zjutraj. „Agence Havas“ poroča: Današnji dan bode zelo vroč, morda odločilen. Bolgarske čete, katere branijo Dragoman in jih je le 2000 mož, bile so včeraj napadene od mnogobrojnejših sovražnih topničarjev. Čete branile so se do noči. V tem trenutju se čuje, da je srbski oddelek izven boja obšel bolgarske čete, in tako nastal je položaj za Bolgare nevaren. Pričakuje se, da pravočasno dojdejo pomožne čete, drugače bode se Bolgarom slabo godilo. Od Dragomana do Sofije je še 45 kilometrov, torej še dva dneva po lepih potih.

Sofija, 16. novembra. Po hudem boju napravili so Srbi ovink okolo Trna ter gredó zdaj na poti Trn-Breznik. Dragoman se je po hrabri obrambi udal. Bolgari se koncentrujejo v Slivnici, katero Srbi danes napadejo. Današnji boj bode usoden za Sofijo.

Belgrad, 16. novembra. Dunavska divizija gre od Caribroda, moravska od Trna proti Sofiji, katera bode imela prestati vkupen napad. Glavni napad se danes pričakuje. Srbi so v dozdanjih bojih imeli znatne izgube.

Sofija, 16. novembra ob 1. uri popoldne. Knez je odšel v Slivnico. Glavni tabor ostane v Sofiji. Pričakuje se pri Brezniku in Perniku resno nasprotstvo. Današnji boj se vrši najbrže 40 do 50 kilometrov od Sofije. Iz Rumelije došlo je 4000 mož.

Sofija, 17. novembra. Telegram ministra za vnanje zadeve do Turčije pravi, da so usiljenci, kateri hote iz razmerja podanosti do Turčije okoristiti se, skoro do pred vrata Sofije prodrlji. Knez, odpotovavši sovražniku nasproti, me je pooblastil, da na njegove do sultana in vé-

vsako noč rojila okoli seullonske pristave in kojoj so imeli ljudje za strah — bila je Lucila Mellierova! . . .

Zdajci stopi prav blizu nje. Lucila prime nagrobni kamen z obema rokama ter ihti in toži: „Ah, kedaj bodem tudi jaz spala spanje, iz katerega se ne prebudimo več? Ah, tukaj, tukaj bi rada umrla, po noči, z glavo naslonjeno na tem kamenu! Ljubi Bog bo mi to spolnil! O, umreti, umreti, umreti! . . . Pekel, pekeli sem imela uže tu na svetu! Jaz se tam pekla ne bojim! Umreti hočem na vsak način! Zdaj, tukaj, danes! Česa se imam še nadejati ali bati? Saj jaz sem prokleta, prokleta, prokleta! . . .“

In vzravna se po konci ter divje strmi na kamen.

„Kamen je trd!“ hripne. „Butnem z glavo vanj in glava je razbita ter vse je končano! . . .“

In hotela se je zaleteti proti kamenu! A z jednim skokom je Jean Renaud pri njej ter jo prime za roko.

„Nesrečnica!“ zakriči starček, „kaj li hočete narediti?“

Ona hripavo zakriči ter srpo pogleda svojega rešitelja.

likega vezirja obrnjene depeše izprosim odgovor, ker je vsled berlinske pogodbe knežji vladi nemóžno s sovražnikom neposredno pogajati se.

Naši posli.

(Nujno socijalno vprašanje.)

(Dalje.)

Ali se najdejo v resnici v slovenskih srenjah tako brezsrčni gospodarji, ki jemljó nežno deco v službo za košček kruha, da jo izrejajo potem brez pouka, da jej ne privolijo potrebnega časa in prilóžnosti za šolo?

Šolske oblasti, čestita duhovščina slovenska, kako blago polje se ti odpira tu za tvoje delovanje. Izderi takim brezsrčnežem, ki obsojajo nežno deco v večno beraštvo, meč sile iz rok, potrkaj v imenu nesrečne otročje, raje na srca blagih gospodarjev, katerih je vender povsodi nekaj — in toliko ubogih zapuščenih rešiš iz večnega beraštva!

In dalje, ali mora postati iz ubóge dece, ko je dovršila ljudsko šolo, v resnici nič družega kot pastir in pastarica, ali ni tu razložka med pridnimi in talentiranimi ter med lenimi, nesposobnimi?

Tu je zopet dolžnost učiteljev, da ločijo ljuliko od zatega zrna svoje mladine. Pošteni rokodelski mojstri povprašujejo po mestih in trgih po marljivih učencih, in najbolj talentirani ubogi dečki zamenjujejo šolo s pastirstvom, z večno sužnostjo. Ali bi ne mogle preskrbeti občine po svétu učiteljev talentiranim ubogim dečkom in deklicam primerne rokodelstva, ali bi vsaj svetovale njihovem starišem to in ono?

Koliko pomenljivih vzgledov imamo, da je edin svét učiteljev spraval tega in onega siromaka v mestne šole ali v rokodelstvo, kjer si je pridobil čast in premoženje in je dandanes dika vsi občini.

In ako je odločila usoda večini uboge dece, ker ni našla nikjer svetovalca in pomočnika svojí bedi, otožen poselski stan, in ker je poslednji tudi potreben, kakor vsak drugi, ali ni možno vstvariti si srečnih, zadovoljnih poslov?

Poslednje ni samo možna, temveč bila bi lahko čisto naravna stvar, samo nekaj čuta, srca in razuma je potreba našim gospodarjem in gospodinjam.

In vender, kako v nebo kričeče se ravna navadno uže z najbolj nežnimi posli! Toži se povrh da nimamo dandanes poštenih in marljivih poslov.

Ko stopi deček ali deklica v kmetsko službo, napové in zagrozi se mu uže prvi dan, koliko ima opravil in kakova kazen ga čaka, ako se pregreši le količkaj v njej.

Kedo vpraša navadno tako siroto, kako se počuti, kedo jo tolaži v domotožji, ki se jej izbudi z neizmerno silo, saj je morda daleč od svojih

„Pusti me!“ zaječi ter se mu hoče izviti. Vsi njeni udje so trepetali.

„Ostanite, poslušajte me!“ deje Jean Renaud s prosečim milim glasom. „Vse vaše trpenje je pri kraji, verjemite mi! Bog se vas je usmilil; vi ste lahko še srečni! . . .“

„Laž! laž!“ zakriči ona.

„Prizezam vam, da pravim resnico!“

„Pa kdo li ste vi, ki mi tako govorite?“

„Jaz sem eden največih prijateljev Lucile Mellierove!“ odgovori on.

Ona se zgane.

„Molčite, molčite!“ zavpije zamolklo. „Lucile Mellierove ni več! Jaz sem prokleta, čujete: prokleta!!“

„Lucila, ako hočete, vzprejme vas vaš oče jutre z odprtimi rokami! Ubožec! Se nádeja, da vas bo zopet kedaj videl, vzdržuje ga še pri življenju, téši ga le hrepenenje, da vas še blagoslovi, predno umré!“

Ona je strmela vanj, kakor bi ga ne bila umela. Potem reče zmajaje z glavo: „Vi mi niste imenovali svojega imena.“ — „Lucila, nekdam ste me nazivali svojega prijatelja. Se ve da, kako me hočete vi zopet spoznati, ko me še Jacques

starišev, kedo jej določi to ali ono prosto uro, kedo jo pouči prijazno v tem ali onem njej neznanem opravilu?“

Njena boječnost, nevednost, neizvedenost je posmeh in kratek čas starejšim poslom, njena tožba ne najde nikjer sočutja.

Kaj je bolj naravnega, da se zavé taka sirota v svoji bedi, da ni jednaka drugi mladini, da je le nesrečni posel, da jej zdívja v srdu in togi srce in čút poštenosti, da postane nič družega kot sužna stvar brez lastne razsodbe, brez čestiteljnosti, brez hrepenenja po blažjih čednostih.

Uže v nežni mladosti ubije se torej mlademu poslu najbolj nežni čút in poštenost, pokaže se mu pri vsaki priliki, da ni družega kot suženj, posel od danes do jutri.

Iz take mladine vzrašča naj nam blago, izvrstno in pošteno poselstvo?

Gospodarji in gospodinje, vi sami si vstvarjate svoje križe s posli, ker ne umejete ali nočete umeti, vzrejati si dobrih in marljivih.

Največje gorje siromaku je uže rojstvo, ki ga obsoja jesti tuj kruh, sedati za tujo mizo vse žive dni.

Vsak človek, najbolje pa siromak, dokler ni po polnem popačen, ima nežen čút zoper krivico, ki se mu godi. Kedor ne žali tujne čute, kedor skuša v svojem dejanju zakriti razložek, ki ga daje le naključje, podedovano premoženje v človeških stanovih, pridobi si velike zasluge, kajti iz siromakov vstvari on srečne ljudi.

Najbolj slabe naslédké pa ima razžaljenje čuta v nežni mladosti, dokler je srce nepopačeno, odprto vsem blagim lastnostim, dokler se ni okamenelo po krivicah in žalih izkušnjah.

Doba, v kateri se mora posebno zabranjevati žaljenje človeškega čuta, je oni čas pri naših poslih, ko stopijo oni prvič v tujo hišo v službo.

Blagor gospodarju in blagor mlademu siromaku, ki je sprejet v prvi svoji službi ne kot suženj, kot posel le za delo, temveč kot ud domače rodbine. Ondi pozablja svoje prirojeno siromaštvo, ondí se trudi z veseljem postati vreden ud blage rodbine. Njegove dolžnosti mu niso nestrpiljive spóne, saj ni razložka med njim in domačimi. V takem položaji si ne želi iz hiše, kjer je našel svoj pravi dom. Trudi se pri vsaki prilóžnosti za blagor svojega gospodarja, saj je tudi njegov blagor. V taki službi se ne boji slabotnih, starih let in bolezní, saj je prepričan, da ga ne zapuste oni, katerim je daroval vse svoje moči.

S temi besedami smo naznanili pravo šolo, ki nam vzreja poštene in marljive posle, prave ude naše rodbine, ki delijo ne primorani, temveč zadovoljno vesele in žalostne dni z nami.

Najbolj imenitno je torej milo ravnanje z mladimi posli. Ne sprejemajmo poslov kot tujce pod svojo streho, temveč kot potrebne ude svoje

Mellier in Pierre Rouvenat nista spoznala! Lucila, tudi jaz sem bil nesrečen; pa obupal nisem! On, na čegar grobu stojiva, umrl je v mojih rokah, zašepetavši vaše ime! Devetnajst let, o Lucila, nosil sem zavoljo vas in zavoljo vašega očeta — kaznjenško obleko!“ — „Jean Renaud, vi ste?“ zakriči ona s trepetajočim glasom. — „Da, Lucila, jaz sem Jean Renaud, a premenil sem svoje ime. V Fremicourtu me zovejo berača Mardoche-a.“ — „Mardoche!“ zamomlja Lucila ter povesi glavo. In s zamolklim glasom nadaljuje: „Tri žrtve so združene zdaj na pokopališči fremicourtskem: ena mrtva in dve živi!“ — „Midva morava minilo pozabiti, Lucila, in misliti le na bodočnost!“

Ona je zmajala z glavo.

„Vam ostane hčerka, Jean Renaud, lepa deklica; uže dvakrat sem jo videla! Vi lahko govorite o bodočnosti! A jaz? Meni ni ničesar več nadejati se!“ — „Lucila, vi imate sina!“ — „Izgubila sem ga!“ zaječi bolestno. — „Lucila, tedaj niste umeli, kaj sem hotel povedati, ko sem vam prej omenil, da so vaše muke pri kraji? Se ve, da ste izgubili svojega sina, ali prav za prav ločili so vas od njega, ko ste se brezizvestno zgru-

rodbine, ne pregrešimo se nikdar zoper njih ne-
žen čut, da so siromaki. Pustimo jim dalje pri-
liko za obiskavanje šole, da celo siliti jih mo-
ramo in privoliti jim potrebnega časa za njihovo
omiko. S takim ravnanjem zagotovimo si ljubezen
svojih poslov in njih spretnost in duševno zmož-
nost sploh za opravila, ki zahtevajo posebno za-
upanje in poštenost.

Jako imenitno je tudi delo v različnih strokah
za vso bodočnost naših poslov.

Koliko brezsrčnih gospodarjev in gospodinj
je, ki zlorabijo delavnost in mlado moč svojih
poslov.

(Dalje prihodnjič.)

Politični pregled.

Avstrijsko-ogerska država.

V dunajskih vladnih krogih napravila je, ka-
kor poroča „Pr.“, srbska **napoved vojske** malo
iznenadenja. Grof Kálnoky omenjal je pred osmimi
dnevi v delegacijah eventualnost srbske akcije, a
pri tem izražal nadejo, da tak lokalni spor ne
bode motil miru ne splošno, še menj pa miru med
velevlastmi. Ta nadeja se še zdaj goji v vladnih
krogih. O tej situaciji se je uže naprej govorilo,
in goji se nadeja, da se ta konflikt omeji.

O delovanju **konference** je sila malo čuti.
Kadar se vrši seja, in do zdaj se je vršila peta,
poroča se kratko samo o tem v svet. O čem se
posvetuje in je li upa, doseči kako ugodno rešitev
bolgarskega vprašanja, se ne poroča. Se vé da je
napoved vojske od strani Srbije obrnila vsa po-
svetovanja zopet na drugo stran.

Prihodnji teden prično **deželni zbori** svoje
delovanje. Kranjski deželni zbor sklican je, kakor
smo uže omenili, na 25. dan t. m., štajerski pa
prične svoje delovanje uže 24. t. m. Zasedanje tra-
jalo bode jeden mesec, kajti do 23. decembra mo-
rajo deželni zbori skončati svoje delovanje.

Nemškimi fakijskim listom se večkrat zljubi,
da raztresajo med svet novico o odstopu tega ali
onoga dostojanstvenika. Pred kratkim poslali so v
svet zopet vèst, da misli odstopiti **česki** namest-
nik baron Krauss. Dobro poučeni „Fremden-
blatt“ pravi, da je ta vèst po polnem izmišljena.
Gospodje levičarji bi si pač želeli na tem mestu
koga družega „der schärferen Tonart“.

Omenili smo uže, da je **zagrebški** mestni
zastop protestoval proti spremembi mestnega reda
v zmislu vladne predloge, češ, da se s tem žali
in prikrajšuje avtonomija mest. Zdjaj je jednak
ugovor sklenil tudi mestni odbor v Brodu. Ka-
kor se čuje nameravajo jednake proteste vložiti
tudi druga mesta.

Tuje dežele.

Ruski listi izražajo se zelo nezadovoljno o
postopanju Srbije ter imenujejo napoved vojske

bratomorsko podjetje. „Novoje Vremja“ vidi v tem
kršenje berolinske pogodbe, katero preseza celó
postopanje bolgarskega kneza, kateri je hotel do-
seči združenje. „Novosti“ in nemšk petrograjsk
list menita, da Rusija ne more mirno gledati,
kako se sorodna Srbija in osvobodjena Bolgarija
mesarite. Slednji list meni, da je Srbija nesramno
prelomila obljubo, da hoče do konca konference
ostati mirna. Ruski petrograjski list meni, da je
napoved vojske produkt Salisburjevih načrtov ter
da bodo v Sofiji uže sprevideli razloček med pri-
jateljstvom ruskega osvoboditelja in platoničnimi
simpatijami angleškega kabineta.

Iz Aten se poroča, da je položaj v **Epiru**
strašen. Albanski vojaki uhajajo, ker ne dobijo
živeža v turški vojski; v potrebi napadajo kristi-
janske vasi ter jih neusmiljeno ropajo ter pom-
rijo prebivalce brez usmiljenja. V Janini, kjer je
nastanjenih pet tisoč množ, vlada terorizem, ker
morajo Grki neprestano plačevati za turško vojsko.
V mejnih okrajih ravna se grdo z grškim prebi-
valstvom, opravljati mora najtežja dela. Med kri-
stijanskim prebivalstvom v Albaniji nastane naj-
brže upor.

Iz **Otave** poroča telegram, da so Riela usmr-
tili. Riel preživel je slednje dneve v molitvi. Pisal
je poslovilna pisma do svoje soproge, otrok in
sestre. Nihče ni več pričakoval, da bi se smrtna
obsodba še spremenila.

Razne vesti.

— (Grozna smrt.) Iz Budimpešte se piše:
Meseca septembra pretečenega leta ugriznil je stekel
pes šestletnega sina vrtarja Josipa Gajdos-a. Deček
prišel je v bolnišnico, iz katere so ga pa čez dvanajst
dni kakor ozdravelega izpustili. Starši so mislili, da
je otrok rešen. Kdo pa popiše njih strah, ko je dečka
12. t. m. steklost popadla. Le z največim trudom in
nevarnostjo so zamogli otroka v bolnišnico prenesti,
kjer je ponoči med strašnim trpljenjem umrl.

— (Nesreča na železnici.) Na progi Vola-
Lužanska-Zagorzany (c. kr. državna železnica) trčil je
tovorni vlak na železniški voz (Rollwagen) in so vsled
tega prišli štiri vagoni iz tira. Pri tem sta bila žali-
bog železniški nadzornik in jedna delavka usmrtena;
težko in lahko ranjenih je pa veliko oseb. Natančne
preiskave gledé te nesreče se sedaj vršé.

— (Kneginja se sodnijsko išče.) Rimski
listi poročajo: Kneginja Julija Orsini, rojena avstrij-
ska grofica, soproga kneza Filipa Orsinija, vojvode
Gradinškega, dala se je pred nekoliko leti od soproga
ločiti ter je vzela svoja dva otroka, dečka in deklico,
saj. Pozneje tožil je knez bivšo svojo soprogo, da
mu noče otrok izročiti; vsled tega je bila kneginja
prisiljena, hčer, osemnajstletno dekle, soprogu prepustiti.
Pred nekoliko tedni zahteval je ta še svojega sina nazaj,
kar je sodnija zopet določila. Mladi knez bil je tedaj

iz sebe, spusti se na kolena ter prične milo jo-
kati. — „Kako je morala trpeti!“ misli si Jean
Renaud.

Potem jo prime za roko ter vzdigne.

„Pridite, Lucila“, reče, „pridite, hočeva go-
voriti o vašem sinu!“

To rekši jo povleče seboj. Zapustivši poka-
pališče gresta po stranski poti. Nekoliko časa molčeč
korakata po poti.

Lucila prva zopet spregovori.

„Moja glava mi žari“, déje, „a moje srce mi
bije tako, da se bojim, da mi počí. Pa vender
preobdal me je mahoma globok mir in pokoj. Od
one nesrečne noči, ko sem se bila zgrudila v sneg,
nisem se več počutila tako dobro. Vaše besede so
se oprijele kakor balzam mojih ran. Moj sin živi!...
Moj sin živi!... O Bog, meni se zdi, kakor da
sem kar naenkrat rešena prekletstva svojega očeta!
Jaz nisem bila blazna, Jean Renaud, pa uže mnogo
mного let sem živela v neprestani mrzlici; moji
čuti so bili čudno zmešani. Nisem mogla več po-
mišljati! Le ena misel mi je bila ostala, misel na
moje gorjé; imela sem samo jedno idejo in ta je
bila: moj sin, moj Leon: Zdelo se mi je, da me
noč in dan preganjajo grde hudobe, ki mi svoje

v uradnem listu pozvan, da se v 24 urah k očetu po-
vrne, kar pa ni storil. Vsled tega se sedaj kneginja
s sinom sodnijsko iščeta. Če se bo pa posrečilo najti
ju, ker sta baje v inozemstvu, je drugo vprašanje.

— (Visoka starost.) Iz Gradca se poroča,
da je 11. t. m. tamkaj v mestnem ubožnem zavodu
bivša kuharica v starosti 104 leta umrla. Rodila se je
v Landshutu na Bavarskem in je prišla začetkom tega
stoletja v Gradec.

— (Prva štete v Egiptu) se je začela leta
1882. Pravi Egipt (do vadi Halfe) šteje 6 817 265
prebivalcev. V tem številu je 91 000 tujcev, in sicer
37 301 Helencev, 18 665 Italijanov, 15 716 Francozov,
3022 Avstro-Ogrov, 6118 Angležev, 948 Nemcev,
637 Belžanov, 589 Špancev, 533 Rusov. — Aleksan-
drija ima 48 672, Kahira 21 650 tujcev. V Egiptu je
doma 75 beduinskih rodov. Izmed teh jih je 21 313
stalno naseljenih (raztresenih med urojenim prebival-
stvom), 126 000 jih živi po vaseh in seliščih, okolu
100 000 pod šatori.

Domače stvari.

— (Umirovljenje.) Nj. c. kr. veličanstvo do-
volilo je z Najvišjo odločitvijo z dné 8. novembra t. l.,
da se ravnatelj državnega spodnjega gimnazija v Kranji,
gosp. Lorenč Krob, na lastno prošnjo stalno vpokoji
in da se mu pri tej priliki izreče Najvišje priznanje
za mnogoletno prizadeltljivo delovanje.

— (Imenovanje.) Nj. c. kr. veličanstvo blago-
volilo je z Najvišjo odločitvijo z dné 8. novembra t. l.
imenovati profesorja na državnem gimnaziju v Ljub-
ljani, gosp. Frana Wiesthalerja, ravnateljem držav-
nega spodnjega gimnazija v Kranji. Čestitamo kranj-
skemu gimnaziju na pridobitvi te izborne učiteljske
moči; v njem dobi gimnazij strokovnjaškega šolnika,
kolegi prijaznega kolego in mesto ljubeznivega druž-
nika.

— (Naslovna knjiga za izvozno trgo-
vino avstro-ogerske monarhije.) C. kr. trgo-
vinsko ministerstvo vabi trgovinske in obrtne zbornice,
naj bi opozorile vdeležence na „naslovno knjigo za iz-
vozno trgovino“, ki se bode izdala vsled visokongove
in vis. kr. ogerskega trgovinskega ministerstva opomnje,
kateri je naloga, da razširi ter oživi znanje izdelkov
avstro-ogerske obrtne marljivosti po prodajališčih do-
mače izvozne trgovine. V načrtu se opisuje, da je
glavna ovira avstrijski izvozni trgovini ta resnica, da
naši izdelki po mnogih inozemskih trgoviščih niso do-
volj ali celó nič poznani in da se c. kr. konzulom ne
nudijo dovoljne prilike, da bi se sozvedili po polnem
z obrtnimi in trgovinskimi razmerji Avstrije.

Kot nemotljivo sredstvo, da se odpomore tej ne-
priliki, priporoča se izdavec „naslovne knjige za izvozno
trgovino avstro-ogerske monarhije“, ki bi se priobčila
tozemskim in tujim vdeležencem, kakor tudi vsem našim
konzulskim zastopništvom v inozemstvu ter njim omo-

kremplje zasajajo v srce! Zdjaj pa, zdaj mi je tako
bilo, kakor da mi glava poka, kakor da se je črn
zástor, ki mi je vse zakrival, raztrgal; kakor da
sem šele zdaj postala to, kar sem! Jean Renaud,
o Jean Renaud, povej mi še kaj o mojem sinu!
Hočem te poslušati, zmerom, zmerom! Odkod veš,
da še živi? — „Ker sem ga sam videl!“ — „Ti
si videl mojega sina?“ — „Da, pa videli ste ga
tudi vi, Lucila, minoli teden!“ — „Kaj mi tū
praviš?“ — „Ali se spomnite, kako je padel Rou-
venat v stari vodnjak?“ — „Da, da, vrgla sta ga
vá-nj stari in mladi Parizel, malopridnika!“ —
„Vi ste bili tam, videli ste torej zločin?“ — „Pri-
šla sem minuto prepozno. Pa vem, da so Rouve-
nata rešili.“ — „Na vaše kričanje priletela sta
dva moža na pomoč...“ — „Spominam se.“ —
„Eden sem bil jaz.“ — „In drugi, Jean Renaud,
in drugi?“ — „Drugi je bil Leon, vaš sin!“ —
„Moj sin! moj sin!“ klikne. „In jaz ga nisem
spoznala!...“

In omahujoč podpré se na Jean Renaudovo
ramo. Svoj pogled obrne k nebesom. Oči so se
jej svetile same radosti in hvaležnosti!

(Dalje prihodnjič.)

dili bili na deželni cesti v snegu na potu od Ve-
soula v Gray.“ — „Odkod to veste?“ zakriči
osupla. — „Bili ste blizu smrti, ko so vas glumači
našli! ne?“ — „Da, da!“ zaškriplje ona divje.
„Glumači... ti malopridniki, ukradli so mi mojega
sina! Kaj so naredili z njim, hudobniki?“ —
„Lucila, jeden teh nesrečnežev, najubožnejši, naj-
nižji med glumači, vzprejel je vašega sina; Jeróme
Goš se je zval ta mož.“ — „Ukral mi ga je, ukral,
z Rouvenatovim denarjem vred!“ vpije Lucila
divje gledajoč. — „Poslušajte me, Lucila. Goš,
glumač, ni naredil iz vašega sina vrhovodca. Vzgojil
ga je ter zmerom ljubil kakor svojega otroka!
Danes je vaš sin lep, eleganten, brdak, plemenit
mlad mož...“ — „Jean Renaud, Jean Renaud!“
zatrepeče ona, „moj sin še živi?“ — „Da!“ —
„Ali je resnica ali laž?“ — „Zakaj bi se vam
lagal?“ — „Jaz ne vem... Pa lagalo se mi je
uže tolikrat... tolikrat!“ — „Kdo tako?“ —
„Glumači.“ — „Lucila, umirite se! Jean Renaud
vas ima prerad in preveč vas čisla, da bi se vam
lagal! Da, vaš sin še živi; prisezam vam, prisezam
vam pri spominu uboge svoje žene, prisezam vam
pri sreči svojega otroka!“ — „Verjamem vam, oj,
verjamem vam, Jean Renaud!“ klikne Lucila vsa

gočila, da bi se nahajala pri vseh vnanjih uvoznikih, v avstro-ogerskih društvih v inozemstvu, v največjih gostilnah celega sveta in na vseh avstro-ogerskih, nemških, italijanskih, španskih, francoskih ter angleških parnikih, ki donajajo trošivce na kopno.

Pojedine obrtne skupine se bodo uredile takó-le: Gosp. c. kr. trgovinski svetnik dr. J. Zapf (Dunaj, I., trgovinska zbornica, borzna palača) bode vredil: kemično obrt, glinsko obrt, obrt kratkega blaga, usnje in usnjenine, gumine in gutaperčine; g. c. kr. trgovinski svetnik Viktor Wolf (Dunaj, I., Nibelungengasse št. 8) bode vredil: rudarstvo in talilstvo, mašinsko obrt, surove in izdelane kovine, znanstvene instrumente in orodje; g. dr. E. J. Augspitzer (Dunaj, I., Eschenbachgasse št. 11) bode vredil: tekstilno obrt (tkalstvo), obrt za oblačila, les in lesne izdelke, poligradske (mnogopisne) obrti, živež in užitnine, pivo, vino, žganjstvo, sladkor in mlinski obrt.

Naročila za uvrstbo naj se pošiljajo, kakeršne obrtne stroke je uže, jednemu treh vrediteljev kar najhitreje možno, ker je skranji rok v sprejemanje naročil dné 20. decembra t. l.

Razen tekstov, ki se imajo pošiljati gospodom vrediteljem, naj se pošiljajo vsi dopisi „upravnistvu naslovne knjige za izvozno trgovino avstro-ogerske monarhije“, Dunaj, I., Elizabetna cesta šte. 3.

Pojasnila se poizvedó tudi pri trgovinski in obrtni zbornici v Ljubljani.

— (Klub pisateljskega podpornega društva) imel je minolo soboto zabavni večer v čitalniški restavraciji. Udeležilo se ga je 30 gospodov članov, katerim je predsedoval g. prof. Levce. Ta večer končal je g. prof. Iv. Vrhovec svoje drugo izredno zanimljivo berilo: „Ljubljana pred 100 leti“. Te dve berili (prvikrat je čital prejšnjo soboto) sta, kakor čujemo, odlomek iz obširnega dela, kateremu je predmet kulturna zgodovina Ljubljane v minulih stoletjih. Zaradi kratko odmerjenega časa podal nam je g. pisatelj le nekatere črtice o Ljubljani, a uže za to moramo izrekati veliko hvalo in pohvalo. Vajeni smo sicer iz peresa g. prof. Vrhovca prejemati vselej korenite in zanimljive spise, s poslednjima nas je v istini kar iznenadil. Gradivo nabral je z najvstrajnejšo pridnostjo v ljubljanskem mestnem arhivu ter nam pokazal, koliko zgodovinskih zakladov leži zakopanih v starih listinah. S spretnim peresom, v lepi, krepki slovenščini je opisal Ljubljano, kakeršna je bila pred 100 leti. V obzidano in s stolpi zavarovano mesto upeljal nas je pri Karlovskih vratih ter nas vodil po njem okolo, kakor zeló izvežban kažipot, kateremu je znan najskrivnejši kotiček stare Ljubljane. V prvi vrsti je obračal našo pozornost na javna poslopja, pripovedoval o njihovem početku, čemu so se sezidala, kaka usoda jih je doletela tekom stoletij itd. Nekatera teh poslopij so se ohranila do današnjega dneva, mnogo pa se jih je med tem podrlo. Čuli smo zgodovino Florijanske, Šentjakobske cerkve, jezuitskega kolegija, Starega Trga, silno stare Tranče, zanimljivega Črvljarskega mostu itd. Vsakega je gotovo zanimala zgodovina zdanjega „rotovža“ in mojstersko izdelanega vodnjaka pred njim. Genijalni umetnik Robba je utaknil vánj vse svoje imetje ter tako postal na stare dni berač. Gosp. predavatelj vodil nas je okolo starega zidu in petih mestnih vrat, katera so se podirala ravno pred 100 leti itd. — Trudapolnega dela g. prof. Vrhovca veselimo se tem bolj, ker se pušča z malimi hvalevrednimi izjemami preiskavanje domače zgodovine skoro popolnoma v nemar, in vender so cele dóbe te zgodovine skoro do dobra neznane. Zeleti bi bilo, da politična borba ne požre vseh sposobnih močij ter jih ne zvodi z literarnega na politično polje. Gosp. prof. Vrhovcu pa čestitamo k lepemu uspehu.

— (Na mesečanski seji na Krškem) imenovan je učitelj g. Fran Gaberšek, dozdaj učitelj v Ratečah.

— (Včerajsnji Elizabetini semenj) ni bil navzlic ugodnemu vremenu tako dobro obiskan, kakor druga leta. Živine prignalo se je okolo 900 glav. Trgovina z živino bila je zeló živahna, plačevala se je tudi, osebito goveda, po dobrih cenah.

— (Ukral) je včera dopoldne v franciskanski cerkvi neznan tat kmetici iz žepa 36 gl.

O slepcih.

V letu 1884 bilo je na Kranjskem 367 slepcev, in sicer 193 moških in 174 ženskih, na 10 000 prebivalcev pride jih okolo osem. Slepih porojenih bilo je 54, in sicer 34 moških in 20 ženskih; vsled bolezni oslepelo je 282 oseb 130 moških in 152 ženskih — in po poškodbi 29 — 27 moških in 2 ženski. Velika večina oslepela je šele kasneje, kar je tudi v razmori s starostjo slepcev, kajti vseh slepcev pod 20 letom je le 47, in 292 je starih nad 20 let.

V Ljubljani bilo je 28 slepcev, v političnem okraji Postojina 39, v Kočevji 30, v Krškem 31, v Kranji v okraji ljubljanska okolica 41, v Litiji 25, v Logatci 39, v Radovljici 14, v Novem Mestu 23, v Kameniku 36 in Črnomlju 23.

Telegrami „Ljubljanskemu Listu.“

Dunaj, 17. novembra. Policijski predsednik Krticzka je umrl.

Carigrad, 17. novembra. Včera vršila se je peta konferenčna seja. Pričakuje se, da se razprave obrnejo na zadovoljivo pot.

Bukarešt, 16. novembra. Zbornici sta se sklicali na 27. dan t. m.

London, 16. novembra. „Times“ in več drugih listov izreka se ostró proti postopanju Srbije. „Times“ izražajo bojazen, da bi srbska napoved vojske mogla provzročiti nova nevarna vprašanja.

Telegrafično borzno poročilo

z dné 17. novembra.

Jednotni drž. dolg v bankoveih	81.30
„ „ „ srebro	81.80
Zlata renta	108.45
5% avstr. renta	99.25
Delnice narodne banke	858.—
Kreditne delnice	280.25
London 10 lir sterling	125.85
20 frankovec	10.—
Cekini c. kr.	5.97
100 drž. mark	61.80

Umrlí so:

Dné 16. novembra. Fran Melik, delavčev sin, 2 mes., Črna Vas št. 14.

V civilni bolnici:

Dné 12. novembra. Janez Omachen, 55 l., vnetje pluč.

Dné 13. novembra. Josip Ivanček, mestni revež, 88 l., starostno opešanje.

Srečke

z dné 14. novembra.

Dunaj: 66 53 89 50 26.

Gradec: 72 44 11 40 27.

Meteorologično poročilo.

Dan	Čas opazovanja	Stanje barometra v mm	Temperatura	Vetrovi	Nobo	Mo-krina v mm
16. novbra.	7. zjutraj	736.74	— 4.8	svzh. sl.	obl.	
	2. pop.	739.27	4.6	svzh. sr.	„	0.00
	9. zvečer	742.12	1.8	„	„	

Tržaška

komercijalna banka

v Trstu.

Tržaška komercijalna banka vsprejmlje denarne uloge v avstrijskih bankovcih in državnih papirjih, kakor tudi v zlatnih po dvajset frankov in se zaveže, kapital in obresti nazaj plačati v isti novčeni vrednosti. Ista eskomptuje tudi menice in daje preddatve (posojila) na javne vrednostne papirje in blago v gori omenjeni novčeni vrednosti.

Vse operacije izvršujejo se po pogojih, ki so časoma naznačeni v tržaških lokalnih listih.

(66) 36—23

Pri

Ig. v. Kleinmayr & Fed. Bambergu

▽ Ljubljani

se dobivajo vedno vse

knjige družbe sv. Mohora

in tudi sledeče knjige:

Abeceednik za slovenske ljudske šole. Sestavila A. Razinger in A. Zumer. 20 kr.

Abeceednik slovensko-nemški. Sestavila A. Razinger in A. Zumer. 25 kr.

Brezovnik, šaljivi Slovenec, 60 kr., vezano 70 kr.

Celestina J., Aritmetika za nižje gimnazije, I. del, vezana 1 gl. 30 kr.; II. del, vezana 1 gl. 10 kr.

Celestina J., Geometrija za nižje gimnazije, I. del, vezana 70 kr.; II. del, vezana 80 kr.

Cimperman, Pesni, 60 kr.

Devoljan Miljenko, Mladini, 30 kr.

Dimitz A., Habsburžani v deželi kranjske 1282 do 1882. Slavnosten spis, na svetlo dal kranjski deželni odbor. 4 gl.

Filipovič, Kraljevič Marko u narodnih pjesmah. 90 kr.

Gregorčič, poezije, drugi pomn. natis, 1 gl. 20 kr., elegantno vezano z zlatim obrezkom 2 gl.

Hrovat P. Florentin, kranjska mesta s petimi podobami. 60 kr.

Janežič A., Slovensko-nemški slovar. 2 gl. 20 kr., vezan 2 gl. 70 kr.

Jenko Ivan, Pesni, 1 gl.

Jesenko Janez, Avstrijsko-ogerska monarhija. — Domovinoznanstvo za četrti razred srednjih šol. 45 kr.

Jurčič Josip, Zbrani spisi, I. zvezek 1 gl., II. zvezek 70 kr., III. zvezek 70 kr., IV. zvezek 70 kr., V. zvezek 70 kr.; v krasnih platnicah vezan vsak zvezek 50 kr. več.

Kačič Miošič, Razgovor ugodni naroda slovinsk. 1 gl. 20 kr.

Kermavner V., Vadbe v skladnji latinski, vezane 1 gl.

Klaič, Lehrgang der kroatischen Sprache, I., II. Theil sammt Schlüssel. 1 gl. 52 kr.

— Kroatischer Dolmetscher, 60 kr.

Knjižnica slovenske mladini:

I. zvezek: Tomšič Ivan, Dragoljubci, 30 kr.

II. „ „ „ Peter rokodelčič, 36 kr.

III. „ „ „ Cigler Janez, Sreča v nesreči, 35 kr.

Kobler A., Zgodovina Sorške in Preške fare, 30 kr.

Kosec, Krščansko-katoliško pravoslovje, 1 gl. 20 kr.

Lavtar L., Občna aritmetika za učiteljska. Cena vezane knjige 1 gl. 20 kr.

Lesar A., Liturgika ali sveti obredi pri vnanji službi božji. Vezana 1 gl. 20 kr.

Majar H., Odkritje Amerike, trdo vezano 1 gl. 60 kr.

Prvo berilo in slovnica za slovenske ljudske šole. Sestavila Razinger in Zumer. 24 kr.

Pačar, Zakon in žena, 40 kr.

Postave in ukazi za kranjsko ljudsko šolstvo. 1 gl. 50 kr.

Praprotnik, Mali šolski besednjak. 4. natis. Vezan 85 kr.

Razlag J. R., dr., Pesmarica, 60 kr., vez. 80 kr.

Roček J. A., Latinsko-slovenski slovník. Vezan 2 gl. 70 kr.

Senekovič A., Fizika za nižje razrede srednjih šol, vezana 2 gl.

Šmid Kristof, Spisi. 3 zvezki po 40 kr.

Vošnjak I., dr., Poročilo o kmetijski enkėti dné 17. in 18. aprila 1884 v Ljubljani, 50 kr.

Vraz Stanko, Izabrane pjesme, 1 gl. 80 kr., eleg. v platno vezane s zlatim obrezkom 3 gl.

Zapisnik hiš deželnega glavnega mesta ljubljanskega. Vezan 65 kr.

Zlatorog. Pravljica za mladino. 20 kr.

Znidaršič J., Nauk o desetnih (decimalnih) razlomkih pri računih z novo mero in vago. 60 kr.

V naši zalogi smo tudi na svetlo dali slovenske knjige s podobami za mladino, in sicer:

Pepelko, Snegulčico, Trnjevo rožico (4° velike) po 50 kr. Pravljice o:

Pepelki, Rudeči kapiči in Obutem mačku (8° velike) po 25 kr.

O deželi Ienuhov, Snegulčici, Pritlikovcu (Palček) in **Robinzonu** po 15 kr.

Predpasniki

neprekosljivo

največja zaloga

vsake oblike, velikosti in kakovosti

prodajejo se po 25 kr. in više

pri (47) 21

J. C. Hamann-u.